

ΜΗΧΑΛΙΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑΣ ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ ΩΣ ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ

Ἐξακολουθοῦμεν ἀναλύοντες τὸν ἰδιόρρυθμον ρητορικὸν καὶ πολιτικὸν βίον τοῦ μεγάλου Κεφαλλῆνος, διότι νομίζομεν ὅτι καὶ νεκρὰ αἰ μεγαλοφυεῖς ὁμοιάζουσι τὸν φωσφορισμὸν τῆς θαλάσσης ἐν ὥρᾳ ζοφερᾶς νυκτός, καὶ ἔχει νύκτα πρὸ πολλοῦ ὁ ἑλληνικὸς οὐρανός, νύκτα ἀσέληνον, νύκτα ἀναστρον, νύκτα σκοτιαν, καθ' ἣν μόνον τὸ ριγηλὸν πλατάγημα τῶν νυκτερίδων ἐνωτίζομεθα. Καὶ ἔπειτα ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι δις ἀπέβει τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ὅπερ οὐ μόνον ζώντων μὲν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἀνδρῶν ἀμελεῖ καὶ ἐπιλανθάνεται καὶ ἐνίοτε πικραίνει καὶ ποτίζει χόλον καὶ σκόμμα καὶ ὕβριν, ἀλλὰ καὶ τεθνεώτας ἀποχαριστεῖ με ἐν βλακῶδες ἐν μέσῳ χασημάτων ζωιδῶν ἐκρωνοῦμενον : αἰωνία ἢ μνήμη του! Οὐδὲ φροντίζει νὰ μάθῃ τίνες ἦσαν, τί διενοοῦντο, τί ἐπόθουν, ποῖα ἢ ἀρετὴ τῶν, τὰ ἔργα τῶν, τὰ κεφάλαιά τῶν, τὰ διανοητικὰ καὶ τὰ ἠθικά. Μόνον ὅτι δὲν ρίπτουν καὶ λίθους ἀναθέματος ἐναντίον τῆς μεγάλης μνήμης, ὅτι ἀπεπειράθη νὰ συνταράξῃ τὴν ἀκατάσχετον ἰσοπεδωτικὴν διάθεσιν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ἡ γλαυξ ἐπέχει τόπον ἀηδόνος, ὁ κόραξ ἀετοῦ, καὶ ἡ πυγολαμπὶς λαμπάδος!

* *

Εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ 1868, σχηματισθεῖσαν ὑπὸ ἐκλογῶν τοῦ Βούλγαρη, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς πολιτικῆς ἰσχύος του, ἡ ἐμφάνισις τοῦ **Ἰακωβάτου** δύο ἀριθμεῖ φάσεις, τὴν μίαν τὴν ἀντίθετον τῆς ἄλλης. Εἰς τὰς ἐξελέγξεις τῶν ἐκλογῶν σχεδὸν δικτάτωρ καὶ μετὰ τὰς ἐξελέγξεις αὐθωρεῖ κατηγορούμενος. Τὸ δαιμόνιον ὅπερ ἔτρεφεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸν ὄνει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον. Ἡ ψυχὴ του κορηννομένη καὶ ἀπογοητευομένη ἐν τῇ μιᾷ κορυφῇ ἐξέσπα ἐν τῇ ἄλλῃ. Τὸ ἰδεώδες του ὑποδύομενον καθόρους καὶ ἀποβαίνον τραγικόν, ὀλίγον ἔπειτα περιβάλλετο δόμινον καὶ κωδωνίσκους καὶ ἀνεκμπτε με κωμικὸν προσωπεῖον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ποῖος τῷ ἐδάειξε τὰς δύο αὐτὰς ψυχὰς, τὴν σατυρικὴν καὶ τὴν τραγικὴν; Οὐχὶ βεβαίως ἢ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἀλλοφροσύνη, ἀλλὰ τὸ ἀλλόφρον καὶ τὸ μεταπίπτον αὐτῶν τῶν πολιτικῶν τυχῶν καὶ πραγμάτων τῆς πατρί-

δος. Προσκολληθεῖς εἰς τὸν Βούλγαρην ἅμα τῷ σχηματισμῷ τῆς Βουλῆς, οὗ τὴν ῥώμην τοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ φρονήματος ἐξετίμα ἀντάξια τοῦ ἀνερχατίστου τόπου καὶ πολιτεύματος, τίς οἶδε τίνα σοβαρὰν δικτατοριαν ὠνεیرهῦθη, ἐπανορθωτικὴν τῆς ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν κλονηθείσης τάξεως! Διορισθεῖς δὲ πρόεδρος τῆς ἐξελεγκτικῆς τῶν ἐκλογῶν ἐπιτροπῆς ἐπάταξεν ἀμειλίκτως πᾶσαν νοθεῖαν, πᾶν παράπτωμα, πᾶσαν δολιότητα ἐκλογῆς, καὶ ἠκύρου, ἠκύρου, ἕως οὗ φέρῃ τὴν κάθαρσιν, ἅμα δὲ καὶ στερεώσῃ καὶ καταστήσῃ ἐπιβλητικωτέρην τὴν πλειονοψηρίαν τῆς κυβερνήσεως, ἀφ' ἧς τίς οἶδε τίνα αὐτὸς ἐξήρτα ἐπιχειρήματα καὶ διανοήματα ἐπὶ καλῷ τῆς πατρίδος. Εἶχεν ἀναπτύξει τότε ἐν ταῖς διαφόροις αὐτοῦ ἀγορεύσεσι σχεδὸν τὴν ὑγιειντέραν φιλοσοφίαν τῶν ἐκλογῶν.

Ὁμιλῶν περὶ προγενεστέρας Βουλῆς φανείσας ἐπιεικοῦς εἰς ἐκλογικὰς παρανομίας ἔλεγε :

« Ἡ βουλὴ ἐκεῖνη, μαλονοῦσι ἐπίσθη εἰς τοὺς ἰσχυροὺς λόγους, δὲν ἠθέλησε ν' ἀκροασθῇ οὐδένα ἄλλον, ἐπεκύρωσεν ἀνεξαιρέτως ἀπάσας τὰς ἐκλογὰς τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ἦτο πράξις ἄφρων, καὶ ὅ,τι προελέγομεν τότε, ἐγένετο τὴν σήμερον καὶ εἶναι θεῖα δίκη, κύριοι, ἀν πάσῃ σήμερον ἢ λεγομένη ἀντιπολίτευσις. Ἄν ἠκυροῦντο τότε πέντε ἢ ἐξ ἐκλογαί, σήμερον δὲν θὰ εἶχομεν ἀνάγκην νὰ ἐξελέγξωμεν τὸ ἄκυρον λόγῳ ἐλλείψεως προσόντων ἄλλὰ καὶ προσόντα τότε κατεπατήθησαν, καὶ ἡ βία παρωράθη καὶ ἡ δωροδοκία».

Καὶ εἰς ἄλλην πάλιν περὶ ἀμφισβητούμενων ἐκλογῶν ἀγορεύσιν του ἀδιακροῦττομεν δημοσίως, εἶπεν, ὅτι εἰκοσιν ἐκλογαί ἔπρεπε ν' ἀκυρωθῶσι, καὶ ἔπρεπε ν' ἀκυρωθῶσιν ἐκεῖναι, αἱ ὅποια ἦσαν ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ ἔθνους καὶ ὅμως, εἶπεν ἡ ἐπιτροπὴ, με ἐπιεικίαν ὀφείλω νὰ δικάσω τὰς ἐκλογὰς, πρέπει νὰ συγχωρήσω τὰ πταίσματα, νὰ παραβλέψω τὰ πλημμελήματα, νὰ τιμωρήσω τὰ κακουρήματα. Ἄν λειποτακτῆσῃ ἐν τάγμα, εἶναι ἄξιον θανάτου ὄλον, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν εἶναι οὔτε φρόνιμον, οὔτε ἐπιεικὲς νὰ καταδικασθῇ ὄλον»

Ἦτο δὲ ἐπιθετικώτατος καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐξελέγξεως.

*

Ὁ κ. Λομβάρδος ὁμιλῶν ἀναφέρει ὅτι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ εὐρισκόμενος ὁ κ. Κουμουνοῦρος οὐδύλως εἶναι καταδικωκτι-

σατύρας εζητείτο και η καταδίωξις του Κατοικηπῆ ενεκα πλαστογραφίας.

Καλιβάν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Εχομεν το μέγα άκουσμα τον Αχιλλέα Παράσχον άπαγγέλλοντα ποιήματα εν τῷ αίθουσαρίῳ του Παρισσοῦ. Καί φέτος, ως άλλοτε, η συρροή των άκροατών υπήρξε πολλή, υπερκεχλιζούσα και κάτι περισσότερο μάλιστα φέτος τον ποιητήν επανεληθόντα εκ των παγετών της Ρωσίας ενθα φρενητιώδεις στροφάς τῷ ενέπνευσεν η ανάμνησις τῆς Ελλάδος και των Αθηνών του πρό πάντων, η των Αθηνών και εν Αθήναις νεότης, ώστε ανταποδίδουσα την χάριν, έσπευσεν άθρόα να τον υποδεχθῆ και φρενητιώδως να τον χειροκροτήσῃ μολοντί όφείλομεν να παρατηρήσωμεν ότι κατά την προχθεσινήν έσπερίδα, τά χειροκροτήματα, τά συνήθη άποτελέσματα πάσης ελληνικής ενεργείας, ως τ' άπεκάλεσε ποτε δημοσιολόγος τις, ήσαν άραιότερα απως ουχι διότι η Μούσα του Αχιλλέως Παράσχου δεν έσπινθηροβόλησε με τάς συνήθεις αὐτῆ λαμπροφανείς καλλονάς, αλλά διότι έσπάνιζε των πατριωτικών εκείνων μεγαλαυχιών περι του εθνικού κλέους, των αλαζόνων εκείνων πολιτικών υπαινιγμών, εν οίς τότε καταλλήλως πολλάκις ένδιατριβούσα, συναρπάζει ούτως είπειν, τάς χειροκροτήσεις του κοινοῦ, σιωπῶντος πρό πολλῶν μερῶν άκριφνεστέρας έμπνεύσεως, και μόνον εκεί έπευφημοῦντος, ώσαν ο άγων προῦκειτο περι φιλοπατρίας μόνης, ουχι δε περι ποιήσεως.

Το προχθεσινόν ανάγνωσμα παρουσιάζει πολυ το καινόν περι την έκλογήν τῆς υποθέσεως. Η Μούσα του κ. Παράσχου μεταίγει, δι' όλων των άνθων της έστεμμένους, δύο αὐτῆς ήρας εις το Πάνθεον τῆς άθανασίας: άλλ' ένα πράξη τουτο, έδέησε πρώτον να έκτελέσῃ έργον δύτου, κατέληθῆται εις τά βάθη των θαλασσῶν, δια να ζητήσῃ τον μαγοαρίτην από το δστρακον, κατά την βῆσιν της. Διότι οί ήρωες οὔτοι δεν είναι πλέον οὔτε οί ζοφεροί και υπερρωμαντικοί Αλφρέδοι και Βρασιδάι, οὔδ' οί αίθεροπλάστοι. Αγνωστοι, και αι μαρτυρικά Λυδίαι, άλλ' οὔδε οί έπιφανείς παλληκαράδες τῆς επαναστάσεως, ο Γρίβας, ο Τζαβέλας, και οί άλλοι του' οί ψαλλόμενοι είναι άπλούστατα εις... κουρεύς, και εις... δερβίσης!

Αλλά βεβαίως εκ τοιούτων ταπεινοτήτων άρυσθεις τάς έμπνεύσεις του ο συνήθεις περι τά αίθερια και άσυνήθη τυρβάζων ποιητής, δεν εξέτεινε τόσῳ την καινοτροπίαν του, ώστε να έγκαιθιδρύσῃ τον ένα εις το κουρείον του, και τον άλλον εις τον μινιάρην του, εκείθεν καμαρώνων αὐτοίς του μεν κουρέως στάδιον πρόκειται η άγωνιώτα Κρήτη, του δερβίση δε οί στύλοι του Όλυμπίου! Παράδοξοι αντίθεται των όποιων την επί του πνεύματός μου έντύπωσιν, άριστα, νομίζω, διηρμήνευσε το όνειρον το όποιον με έπεσεκέρθη κατά την ιδίαν νύκτα του άναγνώσματος: έβλεπα αὔραγκουτάγκον είσορμήσαντα έντός ποταμού δια να σώσῃ νέαν κόρην πνιγομένην.

Αλλ' η παραδοξότης αὐτῆ δεν εϊτέργεται εις την χώραν του υπερφυσικού, ως εν άλλοις ποιήμασι του ποιητοῦ, άπεναντίας άρχεται και τελευτῆ επί τῆς γῆς εν πιθανῶ-

τάτη υποστάσει, χωρίς να άναμιχθῆ ο νύρανός η ο Αδης εις καθαρεύουσαν, αλλά γοργήν γλώσσάν, εν άρμονική στιχουργία, ώραίους πολλάκις ανέλισσους στοχασμούς, με τάς συνήθεις τολμηράς μεταφοράς, ρητορική ένιότη, και άλλοτε γραφικωτάτη, ποιμπώδης και κατάφορτος, και εν πνευστιώσῃ ρωμαντικῆ άπαγγελία, ως έθος τῷ ποιητῆ. Η Κρήτη αποδίδει το τελευταίον ψυχογράφημα κατά την επανάστασιν του 1868: οί τελευταίοι έθελονταί ένδράξως συνηκολογοῦντες επιβιβάζονται επί οθωμανικῶν πλοίων προς επάνοδον μεταξῷ των επιβιβασθησομένων συγκαταριθμείται και νέος κουρεύς: άντι να θέσῃ τον πόδα επί της λέμβου, θέτει την χείρα επί του έγχειριδίου του, όπερ έμπήγει εις την καρδίαν του: είναι η υποθεσις του πρώτου μερούς. Το δεύτερον μέρος: έκτυλίσσεται πρό έκαιονταετηρίδος περίπου, στε καταδύνασταις των Αθηνῶν ο αίμοδόρος Χασεκίς: ήθελε άσβεστον δια την κτιζομένην οίκίαν του, και την εξέλεξεζεν από του στύλου του Όλυμπίου, κατεδαφίσα, ένα εξ αὐτῶν ηπειλει δε και επί των άλλων διαδοχικῶς να άνοσιουργήσῃ: αλλά δερβίσης εκεί που άσκητεῖον και υπό των Τουρκων τύπος άγιότητος θεωρούμενος και υπό των ελληνων τιμώμενος, δερβίσης, κλαίων την καρδίαν του άγνωστου ποιητοῦ, και έχων άμυδράν ιδεάν της αξίης των έρειπίων της αρχαιότητος, σοφίζεται να στήσῃ το άσκητήριόν του επί των κορυφῶν δύο στύλων, εξ ου οὔδέποτε κατήλθεν δεχόμενος δια κοφίνων κάτωθεν την τροφήν του: οὔτω αι στήλαι κατέστησαν σεπτὰ, και η βαρβαρότης του Χασεκί έσταμάτησεν. Απλή και ώραία παράδοσις, η όποία ήξιζε να αναπλασθῆ υπο της λύρας. Σημειούμεν δ' εξ αὐτῆς, ως το μάλλον ευτυχές μέρος, την περιγραφήν του κατεδαφισμοῦ της στήλης υπό Αθηναίων.—Ο ποιητής άνεγείρει μασωλεία εις την δυάδα των άγνωστων ήρώων, των όποιων λαός το όνομα, στέπει το εν δια του αετοῦ του Όλυμπίου, το έτερον, άντι σταυροῦ, δια του ζιφους του Κάτωνος.

Αλλ' ως επιμετρον ο κ. Παράσχος άνέγνω δύο έτι εν δημῶδει ποιήματα προσωπικά πάντη τον χρωματισμόν, έμπνεύσεις τῆς εν Ρωσίῃ διαμονῆς του. Το εν εξ αὐτῶν, δημοσιευθὲν και εν τῇ Εσπερῷ τῆς Δειψίας, άποτυποῖ την βαθυτάτην νοσταλγίαν του ποιητοῦ, δια τουτο ήσως πληρες τόσῳ νοσηρῶν έκφράσεων: διότι μετα δειλιάς όμολογῶ πρός τον εξόχως τιμώμενον ποιητήν, ότι μεθ' όλον το ύψηλόν και παρόφρον αίσθημα το όποιον τρέφει πρός τάς Αθηνάς του δεν δύναμαι να έννοήσω τίνι τρόπῳ καλλιτεχνικῶς διατυποῦται τοῦτο εις στίχους λέγοντας περι Αθηνῶν ότι είναι τῆς καρδιάς το δείπνο, η δόξα, η τιμή, η σιγγορά, ο γρήγορος, εν μέσω τριακοντάδος τοιούτων άδελφῶν μεταφορῶν περι αὐτῶν. Έπειτα δεν ήτο τάχα προτιμώτερον, άντι να εξαντληται οὔτω εις άλλεπαλλήλους θεατρικῶς επιδείξεις τῆς καρδιάς του, άντι φανατικῶς να υβρίζῃ τοῦς άτυχεις των πόλων γείτονας ο άπολαύων άπλήστως του ήλιου της Ανατολῆς, να συγκομίτῃ πλουσίας και προτοτύπους δι' ημάς έμπνεύσεις εκείθεν, και να φορέσῃ εις την Μούσαν του και παγοδρόμου πέδιλα;

Τελευτώντες δεν δύναμεθα να μη επαναλάβωμεν ότι το αίθουσαρίον του Συλλόγου άποδαινει άχρηστον εις παρομοίας συνεδριάσεις, ενθα συρρέουσι πολλοί. Δια την εύρειαν μάλιστα Μούσαν του Αχιλλέως Παράσχου είναι πολυ στενός τοιοῦτος Παρνασσός. Η αίθουσα ήτο πλήρης, πλήρης ο διάδραμος, ήπειλειτο άσφυξία, και δεν υπελείπετο η εισόδος

δια των δωματίων των προνομιούχων μελῶν του Συλλόγου: όπερ τινές: κατώφθωσαν, καθ' όλιν την δυσάρεστον υποδοχήν, ήτις προσεγγίγετο αὐτοίς υπό του κ. Λάμπρου.

Όνουλουλοῦ.

ΑΘΗΝΑ

Ο εθνικός μας ποιητής προχθές στον Παρνασσό επίγειο Παράδεισο μάς ειπε την Αθήνα, στεφάνι με τη λύρα του της έπλεξε χρυσό, την στολίσε με γιασεμιά, τριαντάφυλλα και κρίνα. Την ειπε γλυκοχάραγμα, του Γαβριήλ λουλουδι, αίμα Χριστού, μετάληψι, των τραγουδιῶν τραγοῦδι.

Πολυ καλά... ο Αχιλλεύς: άς την έγκωμιάζῃ, εις τον Παράσχον ο καθεις τά πάντα επιτρέπει: πρέπει συγνά σαν ποιητής να μάς ένθουσιάζῃ, κι' όλα εμπρός του φωτεινά κι' ώραία να τά βλέπῃ: Όμως εγώ ο μασκωρῆς τά βλέπω όλα σκοῦρα, και είναι μόνη μου ζωη η γρίνις κι' η μουρμούρα.

Ας και η ο Παράσχος μας τά άψυγά μας στήσει με της παθῆνου Μούσης του τον άσβεστον πυρήνα: άλλ' όποιος από σῆς ζητεί να μάθ την αλήθειαν, άς έλθῃ να του πῶ εγώ τί είναι η Αθήνα. Ο Αχιλλεύς την έφαλλε μακρῶς εις άλλη σφαίρα, κι' εγώ δεν το εκούνησα στιχημῆ από δ'ω πέρα.

Αθήνα...ξέρεις τί θα πῆ, πουλάκι μου, Αθήνα; άποπατος άπέραντος εν μέσω άποπάτων, τραμπουκαριό, μαχαίρωμα, χοροί, σουπεδες, πείνα, και άσμα καθημερινόν γαϊδουρινῶν άσμάτων. Νοθείας και καλπουζανιάς: η πρώτη έπιστήμη, λημέρι κάθε κλεφτουριάς, των φορημιῶν φορημι.

Αθήνα ξέρεις τί θα πῆ; ... πνιγμός και άηδία, από σκουπίδια και κοπραίες ώραίο περιβόλι, ούροδοχείων, φανικού δέξος εῶδιά, και Εύλογιά Αράπικη χωρίς γιατροῦς και μπόλι. Σβυσμένο γκαζί, έρημιά, και λάκκος άνοιγμένος, Δελτίον Αστυνομικόν, κλητήρας κοιμισμένος.

Κι' αν ο Παράσχος σαν ξυπνῆ εῶθῆς -ον νοῦ μυρῶνει, και αν πατῆ στής πέτραις της και κἀνη Παρθενῶνες,

άλλά μυρῶνα και εγώ τη μύτη μου με σκόνῃ, και σιγίω τά παπούτσια μου σε μυτεραις κοτρῶναις. Πατῶ και μες στής λάσπαις της, πατῶ και μες στή σκόνῃ, και κάνω μ' ένθουσιασμά... καινούριο πανταλόνι

Αθήνα ξέρεις τί θα πῆ; ... άδιόκοπο τσουμποῦσι, έσημεσι: παντοτεινή, σεμνῆ Γλωσσοκοπάνα, Γαρούφω, Τρελλο-Μαριγῶ, ταδάγρα του Μπουρ [δούση,

δοξολογία, έκκλησιῶ κι' αϊώνια καμπάνα. Κυρίαις κλέφτραις, κίνησις κλητήρων κι' Αστυνόμων, και ποῦ και ποῦ πλακῶματα ιπποσιδερροδρόμων.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε αριθ. 406

Βεβαίωστος τουλάχιστον αν είναι αὐτή! — Είμαι βεβαιωμένος, Μηνῶ. — Και ποῦ υπάγει; — Είς τον τόπον τῆς δυστυχίας: βεβαίως, Ναι, τοῦτο είναι η μεγίστη δυστυχία μου, Οὔδέποτε υπέφερα τόσον. Και εγώ ενόμιζον ότι είχαν κενώσει έλόκληρον το ποτήριον. Δέν ήδυνάμην να προΐδω την δυστυχίαν αὐτῆς της νυκτός. — Τί λέγεις; — Ναι, τώρα δεν φοβοῦμαι πλέον, ό,τι ήτο γραπτῶν έπληρώθη. Οὔδεν άλλο μένει η ο θάνατος. — Και όμως, ήσως εῶθῃ να ήδυνάμεθα να προλάβωμεν μίαν δυστυχίαν, ειπεν ο Μηνῶς. "Αν έπλησιάζομεν αὐτήν την γυναικα! αν έγνωρίζομεθα με αὐτήν!

— "Οχι, όχι: ένθουμείσαι τί σοι είπα: να παρακολουθῶμεν και να μη προτρέχωμεν. Ο' ακολουθήσωμεν λοιπόν! Ελα μαζί μου Μηνῶ.

Το ακάτιον έπλεε παρῶ τον αίγιαλόν κατά μήκος τῆς ακτῆς ην έμελλε να κάμψῃ και οὔω να φθάσῃ εις τον έτερον λιμένα, εν οῦ ήτο ώρμισμένος ο στόλος. Ο Βενδιῆς και ο Μηνῶς ήκολούθησαν την παραλίαν εῶθῃν και βυθίζοντες επί τῆς άμμου ήκολούθηον τον πλοῦν αὐτοῦ. Εν τούτοις έφθασαν εις μέρος, όπου υπήρχον βράχοι δύσβατοι και η κλιτύς καθίστατο άπάρνητος.

— Πῶς θα προχωρήσωμεν εῶθῃ, κύριε μου, ειπεν ο Μηνῶς. — "Ελα από εῶθῃ, Μηνῶ, ειπεν ο Βενδιῆς, γνωρίζω καλῶς όλα αὐτά τά μερῆ. Σὺ βλέπω τά έκπονησσει.

Και εισήλθον εις πλαγίαν άτραπῶν διασχιζούσαν κατά πλάτος την ακτήν και άγούσαν εις τον λιμένα.

Εν τούτοις η νέα γυνή έδωλεπεν άνησυχίας την κατασκοπεύειν, ην οί δύο εκείνοι άνθρωποι έφαινοντο έξασκούντες: επ' αὐτῆς.

— Δικαί μας ακολουθαῦν οί δυο οὔτοι; ειπα προς τοῦς κωπηλάτας;

— Κινῶνθη η περιέργειῶ των, κυρία, απήτησεν ο Νάσος. Αλλ' ιδού, τώρα ήλλαξαν δρόμον. Δέν με: ακολουθοῦσι πλέον. Φαίνεται ότι ήσαν βράχους άδιάβάτους ένώπιόν των.

"Οτε ο Μηνῶς και ο Βενδιῆς έφθασαν εις τον λιμένα και είδον άντικρῶ των τοῦς ύψιπενείς ιστούς των γαλερών του

Ἄθῆνα ξέρετε τί θά 'πῃ; ... ἴσῶν καρφενέ-χουζοῦρι, ἴσῶν ντάλα τοῦ μεσημεριῶ ἡλιοπαυτῶν ἀμάκας, Χρηματιστήριον, γροθιάς, κλεφτομεσίτου μούρη, κοκόταις μέσ ἴσῶς ἀμαζαίς, παντιέρας, σακκάρικες. Κηφηναρῖο, παλάτιον, γαλόνη κάθε μῆνα, αὐτό θά 'πῃ **Ῥωμαίικο**, αὐτό θά 'πῃ **Ἄθῆνα**.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καί πάλιν ἡ κατάστασις τοῦ μεγαλειτέρου μας ἀσθενοῦς κρισιμωτάτη. Ἐνῶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης παρετηροῦντο ὡρὰ συμπτώματα βελτιώσεως, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεφάνη πάλιν ὁ καταπαυὼν τὸν γέροντα πυρετός ἀναχθεὶς ὑπὲρ τοὺς 39 βαθμούς, ἀφαιρέσας τὸν ὕπνον μέχρι τῆς πρωίας καὶ πολλὴν πυρεθνήσας ἀγωνίαν. Τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς χθὲς ὁ πυρετός ὑπέστη ὕψισιν καὶ ὑπνωσεν, ἀφουπνισθεὶς μετ' ὀλίγας ὥρας μετ' ἀσθενέστερον πυρετόν (β. 38,5) εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐκρυψε τὴν πραγματικὴν του κατάστασιν, ἀγνοοῦμεν δικτῖ, εἰπὼν ὅτι πέρασε πολὺ καλά. Περὶ μεσημβρίαν ἐζήτησε κ' ἔφαγε τεμάχιον μπεκάτσας, ἦν ἐπρομήθευσεν ὁ φίλος Κυβερνήτης Πετιμεζᾶς. Οἱ ἰατροὶ εἶδον τὴν κατάστασιν του στάσιμον, ἐν ἀμυγδαλίᾳ εὐρισκόμενον καὶ αὐτοὶ καὶ στενοχωρῶν πλέον τῶν 39 βαθ. Περὶ μεσημβρίαν κατελήφθη ὑπὸ διαθέσεως πρὸς ὕπνον κ' ἐκοιμήθη ἴσυχᾳ. Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ ἐζήτησε καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ προσηλιακὸν δωμάτιόν του.

Βενετικὸν στόλου διαγραφρομένους ἐπὶ τοῦ βαθυκυανίου καὶ κατηστερωμένου στερεώματος, ἡ λέμβος δὲν εἶχεν ἀνεφάνη ἀκόμη. Παρῆλθε χρόνος τις, ὅστις ἐφάνη μακρὸς εἰς ἀμφοτέρους, καὶ δὲν ἀνεφαίνετο. Ἐπρόκειτο νὰ κάμψῃ τὴν ἀγκρὰν καὶ ἦτο εὐλόγος ἡ βραδύτης αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ Βενδικὸς καὶ ὁ Μηνᾶς ἀνυπομόνουν. Ὁ δεύτερος μάλιστα ἐξέφρασεν ὑπόνοιάν τινα.
— Καλὰ ἔλεγα ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ προλάβωμεν δυστυχίαν. Τίς ἤξεῖρε τί συνέβη εἰς τὴν λέμβον, μεταξύ δύο ἀνδρῶν καὶ μιᾶς γυναίκος;
— Ὅχι, Μηνᾶ, μὴ ἀνυσοχῆς περὶ τούτου. Ἄλλως δέ, οὐδὲν εἶναι χειρὸν τῆς πραγματικότητος.
Τοῦτο μεθερμηνεύμενον ἐσήμαινεν ἁπλοῦς ἀδυστυχία εἶναι μεγαλειτέρου ἐκείνης ἧτις μετ' ἐπλήξεν ἡδῆ.
Παρῆλθεν εἰσέτι χρός οἱ, καὶ ἡ λέμβος ἀνεφάνη. Ἡ Αὐγοῦστα ἐκάθητο ἐν τῇ πρύμνῃ, συνσπειρωμένη, τυλιγμένη εἰς τὸ σάλι τῆς καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐκοιμήλατον.
Τί διανοεῖτο ἄρα ἡ γυνὴ αὕτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; ὑπόνοιά τις προσέβαλε τὸ πνεῦμά της. Ὁ εἰς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν τῶν παρεκλούθοντων τὴν λέμβον ἴσως ἦτο ὁ σύζυγός της. Τῆ ἐφάνετο ἀπίθανον, ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον. Ἡ ἰδέα αὕτη τῆ ἐπλήθην, ὡς φάντασμα μὴ περιμενόμενον, ὡς ἀνάμνησις ταρεῖσα πρὸ πολλοῦ. Ὑπῆρχεν ἐν τοῖς ἐρεπίοις τῆς καρδίας ἐκείνης τόπος διὰ τὸν σύζυγόν της, ὃ νῆ, πέσκει κρύπτουσι τὰ ἐρεπίαια! καὶ ἐπειτα

Ὅταν πρὸ τριετίας ἦτο εἰς Γενεύην ὁ Γαμβέττας, ἔτυχε, εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον νὰ συγκατοικήσουσιν καὶ ὁ πρίγκιψ Ἰερωνύμος Ναπολέον, ὡς καὶ ὁ Ὁρλεανδῆς Δουξ τῆς Ἰταλίας, ἄλλος πάλιν αὐτὸς μνηστῆρ. Ὁ Γαμβέττας προσκαλέσας τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ εἶπε: Ἄπρόσεχε νὰ μὴ συναντηθῶν οἱ δύο αὐτοὶ καμμιά φορὰ, διότι ὁ Δουξ τῆς Ἰταλίας εἶναι ἰκανὸς νὰ καταφέρῃ καμμιά γροθιά σ' τὴ μύτη τοῦ Ἰερωνύμου. Καὶ πράγματι ὁ ξενοδόχος διὰ χιλίων στρατηγημάτων κατώρθωσε ποτὲ νὰ μὴ συναντηθῶν, οὔτε εἰς τοὺς διαδρόμους, οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν οὔτε εἰς τῆς σκάλας οἱ δύο ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ προσδοκῶντες προῖκα ἄς σπεύσωσι νὰ ἀγοράσωσι τὴν κωμωδίαν τοῦ κ. Εὐαγγ. Χ. Παπαγεωργακοπούλου α *Ἡ προσδοκία μιᾶς προικῆς*, πωλουμένην παρὰ τοῖς Καταστήμασιν Ἀνδρέου Κορομηλά. Εἶναι καλογραμμμένη, καλοτυπωμένη, γεννῶ εὐθυμίαν καὶ γέλοια, ζεστὴ ζεστή, ὅ,τι πρέπει γὰ εἶναι μία κωμωδία. Ἡμεῖς ἐγελάσαμεν πολὺ.

Ἐὰν εἴχομεν δευδερκεστέρους Εὐρωπαίους ἀνταποκριτὰς, ἠδύνατο νὰ τηλεγραφῆσουσιν ἐν καλῇ τῇ πίστει ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐτοιμάζεται νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν γαίτηνα Ἐπικρατείαν, προχωροῦσαν διπλαθὴ πέραν τοῦ Σιδηροῦ Παλουκίου, τοῦ τελευταίου σημείου τῆς Τρικουπικῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τούτης λύσεως καταδιώκονται ἐπίστρατοι. Οἱ διώκται χωροφύλακες εἰσέρχονται εἰς τὰ γυμνάσια, συλλαμβάνουν ἀπὸ τῆς κόμης φοιτητὰς ἐκ Μακεδονίας, τοὺς ἐδηγοῦν γρόνθοις καὶ κοντακίοις εἰς τὸ Φρουραρχεῖον, τοὺς περιορίζουν ἐπὶ ἰκανὰς ὥρας, κάμνουν ἀνάστατον τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους των καὶ ἐπειτα τὸ ἀλλαξοπιστήσαν τουρκοφρουρα-

χεῖον τοὺς ἀποπέμπει εὐγενέστατα μετ' ἄλλο *γυαγλις ὄλντοῦ*.

Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι αἱ πράξεις τῆς ἐξουσίας φέρουσι δυστυχῶς ἐπιδημικὸν χαρακτῆρα, τὸ Μακεδονικὸν κρούσμα δὲν περιορίσθη εἰς τοῦτο ἐδιπλασιάσθη.

Μετ' τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ χωροφύλακος τὴν φορὰν αὐτὴν ἔχομεν τὸν πρωτεζάδεφλόν του, ἀστυνομικὸν κλητῆρα.

Ἄβρόν νεανίαν ἐκ Μακεδονίας μαθητὴν γυμνασίου συλλαμβάνει προχθὲς ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου κλητῆρ ἀστυνομικὸς καὶ τοῦ ἀρχίζει τέτοια γροθοπατινάδα, ὡς νὰ τοῦ ἐφάνευεν ὁ νεανίας τρεῖς τὸ ὀλιγώτερον πατέρας. Τοῦ σπᾶ τὰς διόπτρας τὰς ἰσοίας ἔφερε τοῦ ῥίχνει τὸ καπέλλο κάτω καὶ ἀφοῦ ἔφερε τὸ θυμὰ του εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἀνοίγει τότε τὰ στραβά του, βλέπει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ γρονθοκοπήσῃ, καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ ζητῇ συγγνώμην. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἱπποτικότητος αὐτοῦ, βγάξει πέντε ἔξ δεκαρίας τὰς ὁποίας ζητεῖ νὰ δώσῃ εἰς ἀποζημίωσιν τῶν γυαλιῶν. Ὁ νεανίας μόλις λυτρωθεὶς ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του πρὸς μελέτην τοῦ *Συνταγματικοῦ δικαίου* τοῦ κ. Σαρτόπουλου.

Ἔχομεν καὶ ἄλλο κρούσμα :

Ὁ βουλευτὴς Λεβαδείας κ. Παπακωνσταντῆ διήρξατο προχθὲς νύκτα ἀπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας, καὶ εἶδε, καὶ ἤκουσεν ἕνα βραχυνομέθυσον ἀστυνομικὸν κλητῆρα δέροντα ἀνηλεῶς δύο τρεῖς καλλίστων οἰκογενειῶν νέους, τοὺς ὁποίους εἶχε συλλαβεῖ καὶ ἐδηγῆσαι εἰς τὸ κρατητήριον ὡς εὐρεθέντας παρὰ τὴν ἀδειαν τοῦ κ. Κοσονάκου εἰς τὸ κέφι.

Καὶ τώρα θρῆναι, ἱησοῦτα *Αἰών*, καὶ ἐπιτίμα καὶ φρό-

αττε καὶ κουφολόγει ἐναντίον τῶν Βουλευτῶν ὡς μὴ συνεργομένου καὶ παραλύοντος τὴν πολιτικὴν μηχανήν!!

Ποῖαν βρέ, *μηχανήν*; Τὴν *ξυλομηχανήν* τοῦ Κοσονάκου, τὴν *πεταλομηχανήν* τῶν χωροφυλάκων ἢ τὴν *χρυσομηχανήν* τῶν δημογενῶν σου!

Ἄσχος ὅμως καὶ εἰς τὴν νεολαίαν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν γυμνασίων ὅστινες οὔτε διὰ μιᾶς ἐγγράφου ἢ προφορικῆς ἢ χειρικῆς διαμαρτυρήσεως δὲν βοῶσι κατὰ τῆς ἀτιμώσεως ἐνὸς ἐκ τῶν ἰδικῶν των ἐναντίον τοιούτων σκυβάλων τῆς ἐξουσίας. Ποῦ εἶναι τὸ αἰμά της; Πῶν! Ποῦ εἶναι τὸ ἀσθημά της; ἄχυρον! Ποῦ εἶναι ἡ κραυγὴ της; Ῥόγγος ὕπνου! Ἄσχος! Ἄσχος!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Οὔτε χθὲς ἡ ὠραία *Λιακάδα*, ἡ ἀσθένεια τοῦ Κουμουνοῦρου, ὁ φόβος τῶν φόρων, τὸ ἄβρον τῆς *Ἐφημερίδος* καὶ τὰ δάκρυα τοῦ *Αἰῶνος* ἔκαμν πάλιν νὰ λείψουν περὶ τοὺς εἰκοσι ὑπουργικοὶ καὶ ἄλλοι τόσοι ἀντιπολιτευόμενοι καὶ νὰ μὴ γίνῃ ἀπαρτία. Ἡ *Νέα Ἐφημερίς* ἔχει δικαίον: **Δὲν ὑπάρχει κυβερνήσις.**

κός. Τὴν ἡγάπα, ὡς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, μετ' εὐσεβοῦς ἔρωτος. Αὕτη δὲ ἦτο τιμὴ γυνῆ. Ἦτο περιπαθῆς, τρυφερὰ, συνετὴ καὶ φιλόνητος. Οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ παρεκτραπῇ. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἤθελε τὴν νομίσει τις ὡς τὴν μόνην θυγατέρα τῆς θεᾶς Ἐστίας, συνελθούσης μετ' εὐτυχῶς τινος ἡρώτου. Τίς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ; Νύκτα τινὰ, ὁ σύζυγός της εἶχε εἰσαγάγει ξένον τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ξένος οὗτος τὴν εἶδε διαβαίνουσαν, καὶ χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ μετὰ βεβαιότητος τίς ἦτο, τὴν παρεκλούθησεν. Ἀνέβη κατ' αὐτὴν εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον πύργον, τὸν ἔχοντα τοσοῦτον φανταστικὴν φήμην. Ἦτο περὶ τὰ μεσονύκτια, ἦτο ἡ ὥρα τῶν φασμάτων καὶ τῶν ἐρώτων τὴν εἶδε τῆ ἐπρωξένησε τρόμον, τῆ ἐνεποίησε συμπάθειαν. Ἠρέσθη αὕτη. Συνέλαβε τὸ σχέδιον τοῦ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Ἐξετέλεσε τὸ σχέδιον τοῦτο. Τὴν ἀπήγαγε χωρὶς νὰ ἔχῃ βεβαιότητα ὅτι ἡγάπατο. Εἰςεῖρε μόνον ὅτι τὴν ἡγάπα ἐμμελῶς. Τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὕτη, καίπερ διὰ τοῦ δόλου ἀπαχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἐμελλεν οὐχὶ νὰ τὸν ἀποστραφῇ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Καὶ ὅμως τὸν ἡγάπα ἡδῆ. Δὲν εἶναι ταῦτα μυστήρια; Ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶναι μυστήρια. Εἶναι ἡ αἰώνια πάσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας εἰς τὸ νὰ γαπᾷ πᾶν τὸ μισητόν. Μὴ ἀνακράζετε κατὰ τῆς βλασφημίας ταύτης, δὲν εἶναι βλασφημία. Εἶναι ἀλήθεια. Ἐρρηκίσατε ὑμᾶς αὐτοὺς. Οὐδεὶς ἔχει πεποισθῆσιν πρὸς πάντα, ὅσα λέγετε ἐκτὸς τοῦ στόματος. Ὅσα

λέγετε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, ἐκεῖνα εἶναι ἀληθῆ. Τίς ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν; οὐδεὶς. Πάντες ἀγαπᾶτε τὴν κακίαν. Οὐχὶ μόνον τὴν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ τὴν θαυμάζετε. Οὐχὶ μόνον τὴν θαυμάζετε, ἀλλὰ τὴν θυμιάτε. Καλῶς ἔχει. Οὐδεὶς ἐστι βέβαιος. Οὐδὲ μὴ μᾶς ἐνδικφέρει τοῦτο. Ἄλλως δέ, ἀρκεῖ ὅτι πάντες, ὡς πρὸς τοῦτο ἔχομεν ἀποχωρῶντας λόγους ἵνα θαυμάζωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς.

Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς αὐτολατρείας, καὶ πᾶσι αἱ ἄλλαι θρησκείαι κατηργήθησαν. Ἀρκεῖ νὰ τρέφῃ τὰ πάθη του ἕκαστος, καὶ πρὸς τί χρησιμεύουσιν αἱ ἄλλαι λέξεις; — Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχὴς Αὐγοῦστα δὲν εἶχε πάθη οὐδ' ἔτρεφε τοιαῦτα. Ἦτο ἀθῶα. Ἄλλὰ ποία βάσκανος μάϊρα, παρέστησεν ἐνόπιον τῶν ὀφθαλμῶν της τὸν Βενετόν ἐκεῖνον; Οὐδὲ τὴν ἐκυρίευσεν ὡς ἐξ ἐρόδου, τὴν ἔλαβεν ἄνευ ὄρων. Τὴν ἠμάλωτισε χωρὶς νὰ δέχῃται λύτρα. Αὕτη ἔθαψε πᾶσαν ἀνάμνησιν, ἐπέβαλε σιγὴν εἰς πᾶσαν τύψιν καὶ ἦτο εὐτυχὴς νὰ μὲν παρ' αὐτῆ. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν καρδίας πλεούσης ἐν τῷ ὄγανει καὶ ἀκούσῃ. Ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ἀπίστος, ὅτι δὲν ἡγάπα, ὅτι ἐφέρετο πανταχόσε. Τότε δὲν ἠδύνατο νὰ μὲν παρ' αὐτῆ, δὲν ἠδύνατο ὡσαύτως νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ποῦ νὰ καταφύγῃ; Πᾶσι αἱ θύραι ἦσαν κλεισμέναι πρὸς αὐτὴν. Ὑπῆρχε κατ' ἐκεῖνον τοὺς χρόνους μία πύλη εὐρύχωρος, πανδέγμων, ἐν κοίλον ἀμέτρητον. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

‘Η μαν’α τοῦ νὰ ἰδρῶμεν ἀνδριάντας καὶ μνημεῖα λαμβάνει ἀπελπιστικὰς διαστάσεις. Θέλουμεν πάντοτε νὰ ρίπτομεν πέτρας εἰς τοὺς ἄλλους, ἀκόμη καὶ μετὰ θάνατον.

‘Ο Χ... σὲ ζητεῖ μίαν ὑπηρεσίαν. Τῷ ἀρνεῖσαι ἀπαξ. Λυπεῖται μὲν, ἀλλὰ παραδέχεται ὅτι θὰ ἔχῃς λόγους καὶ δὲν δυσανασχετεῖ ἐναντίον σου. Ἄλλὰ τὸν ὑπογράφεις ἐννέα φοραὶς τὴν δεκάτην δυσκολία τις παρουσιάζεται καὶ τῷ ἀρνεῖσαι. Τετέλεσται. Ἔγεινεν ἐχθρὸς σου.

‘Η συνείδησις εἶναι ἀμείλικτος πιστωτής, ὅστις ἀπαιτεῖ καθ’ ἐσπέραν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν του καὶ τοῦ ὁποίου τὰ βιβλία οὐδέποτε κλείουν.

Ἐπαινεῖς τὸν ἑαυτὸν σου ; Ἔσο βέβαιος ὅτι δίδεις ὕλην κατηγορίας εἰς τοὺς ἄλλους.

Γέμιζε τὸ βάλαντιόν σου, ἔχει καλῶς· ἀλλὰ πρόσχε μὴπως συγχρόνως κενώνεις τὴν καρδίαν σου.

Με μίαν ἰδέαν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἐν βιβλίον· Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ βιβλία ἐκ τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ μίαν ἰδέαν.

Θέλεις ν’ ἀπαντήσης τιμίους ἀνθρώπους ; Ἔσο τίμιος σὺ πρῶτος. Ἄλλως οὐδὲ ἄκραν τιμίου ἀνθρώπου δὲν θὰ ἴδῃς.

‘Ο ζητῶν νὰ θέλῃ μίαν γυναῖκα παραδέχεται ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Ἐπάρχει ὄργανόν τι τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ παιχθῇ ἐπ’ ἀκριβῶς· εἶναι τὸ τηλεβόλον.

‘Η ἰδέα εἶναι ἀριστοκράτης· ἀγαπᾷ τὴν εὐμάρειαν καὶ κατοικεῖ μόνον εἰς τὰ πολυτελῶς ὑπηρεπισημένα κρανία.

Μαρτενγκῶ.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ

πρώτην φοράν κομιζόμενα εἰς Ἀθήνας, ἐντὸς ὡραίων μπιμποπιερώων, γλυκύτατα, νοστιμώτατα, γραφικώτατα εἰς τὸ

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΟΥ

ΑΝΑΧΩΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι’ Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Αἴμυνην, Ἀταλάντην, (Αἰδηψὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ἐρεοῦς Μιζέλην, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1)2 π. μ. Δι’ Αἴγιον, Πάρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἀστρὸς καὶ Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ὑστέρνια Τήνου, Κέρθιον καὶ πάλιν Ἀνδρου, καὶ κατὰ δεκατετραήμερον διὰ Γαύριον Ἀνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀτμόπλοιον κατ’ εὐθείαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν καὶ Βρεντήσιον, ἕτερον δὲ δι’ Ἰτέαν, Γαλαξείτιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιον, Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυθήνην, Ζάκυνθον, Κατάκολον καὶ λοιπὰ μέρη τῆς καθόδου τῆς γραμμῆς Πελοποννήσου.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βῶλον, Σκιάθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Διὰ Ὑδραν, Σπέτσας καὶ Ναύπλιον.

» 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Σέριφον, Σύρον καὶ Μήλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ’ εὐθείαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοὺς καὶ Κέρκυραν ἐκ Πατρῶν δὲ ἕτερον ἀτμόπλοιον τὴν πρῶταν ἐκάστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακόν, Μύτικα, Ζαβέρδα, Ἀλέξανδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Κερκασαράν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι’ Αἴγιον, Πάρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μονεμβασιά, Κύθηρα, Γύθειον, Αἰμένι, Καλάμας καὶ λοιπὰ μέρη τῆς ἀνάθου τῆς γραμμῆς Πελοποννήσου.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1)2 π. μ. Διὰ Κέα, Κύθον, Σύρον, Τήνον Μύκονον καὶ Κρήτην.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ

ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ

Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60

Μέλανος » » » 60

(Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ).

ΧΑΡΤΟΠΛΑΤΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλά καὶ Κοκοροπόλου.

Ἄλλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης. — Ἐπισκεπτήρια χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς. — Σφραγίδες καὶ ἐπικεφαλίδες, χρωμολιθογραφημένας καὶ μὴ. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν Καταστήχων τοῦ διεθνοῦς φήμης Καταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ Ἀνουβέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ περισημοῦ σιγαροχάρτου ZOB. Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ